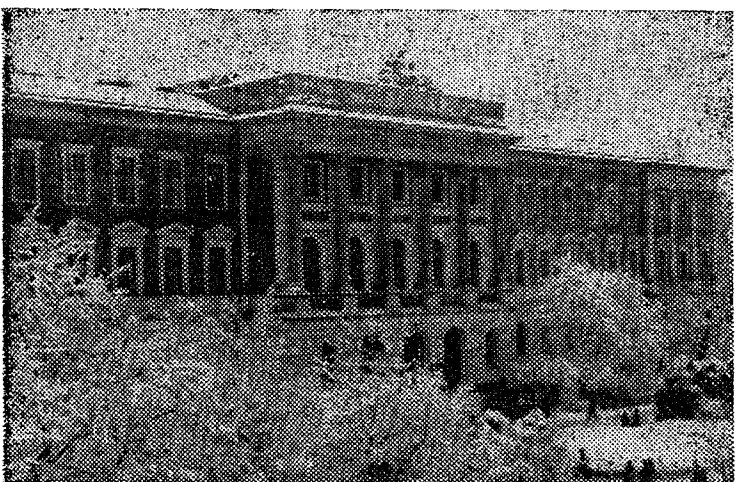

Nr. 32 (726)

Reedel, 30. novembril 1973

XXV AASTAKÄIK

● Lvovi Polütehnilise Instituudi peahoone.

Kuulutasime välja KIRJUTAMISVÕISTLUSE

Ajalehe «Tallinna Polütehnik» toimetuse ja TPI komsomolikomitee kuulutatavad välja kirjutamisvõistluse

MIS MEIL UUDIST?

Lähemalt tingimustest.

Tegemist on just nimelt kirjutamisvõistlusega, s.t. žanrid ei ole rangelt piiritletud. Kirjutada võib kõigest, mis meie majas või väljaspool seda TPI-ga seoses on toimunud.

- Teaduskonnas, rühmades toimunud ettevõtmistest.
- Rühma elust — õppetööst, vaba aja veetmisest.
- Sporditegemisest.
- Probleemidest ja muredest, mida ükski lahendada ei saa ja mida saame arutada ühiselt meie «Ümmarguse laua» küsimuses.»
- Teretunud on igasugune asjalik informatsioon TPI kohta.

LOO JUURDE VÕIB LISADA KA FOTOD, isegi mitu (mitte väiksemad kui postkaardisuurused).

OSA VÕIVAD VÕTTA kõik TPI päevaste osakondade üliõpilased. Eriti ootame noori kirjutamishimulisi esmakursulasi.

Võistlustööd tuua või saata «Polütehniku» toimetusse (Ehitajate tee 5, V korpus, tuba 410). Juurde lisada ees- ja perekonnanimi, elukoht, õpperühm.

PAREMAID OOTAVAD komsomolikomitee ja «TP» toimetuse preemiad ja auhinnad.

Võistlus kestab 1. maini 1974. a. Tehakse ka vahekokkuvõtteid.

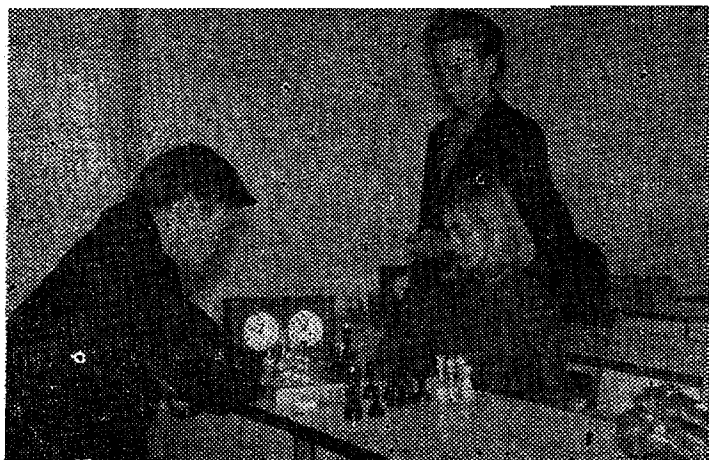
TPI KOMSOMOLIKOMITEE «TP» TOIMETUS

Mehhaanikud Varnas

Bulgaaria II rahvuslik mehhaanika kongress — sellise nimetuse all peeti tänava Bulgaarias, Varna lähedal asuvas rahvusvahelises teadlaste majas «Družba» teoreetilise ja rakendusmehhaanika spetsialistide kokkutulek. Vaatamata kongressi nimetusele — rahvuslik — kujunes ta rahvusvaheliseks teadlaste forumiks 300 osavõtjaga, kellest ligi pooled olid väljastpoolt Bulgaariat. Kongressi tööst võtsid osa ka vanemteadur Jüri Engelbrecht Eesti NSV TA Küberneetika Instituudist ja TPI ehituskonstruksioonide kateedri professori kt. Valdek Kulbach.

V. Kulbach: Üks põhilisi probleeme, mida kongressi ettekanded käsitlesid, oli pideva keskkonna ja deformeerivate kehade mehhaanika. Lisaks nimetatule olid lähema vaatluse all hüdro-mehhaanika, biomehaanika ja automaatreguleerimise küsimused. Minu ettekande teema oli «Deformeeruva kontuuriga sadulakujuliste rippkatuste arvutamist», ettekande oli seega rakendusliku iseloomuga. Peab ütleva, et rakenduslik suund polnud siiski kongressi põhisuunaks. Oma näo andsid seekordsele kokkutulekule just rohked kõrgetasemelised teoreetilised ettekanded. Oli isegi mõnevõrra üllatav tõdeda Bulgaaria kolleegide kõrget taset mõningate teoreetiliste probleemide lahendamisel.»

Maletajate mängumailt

● Värske meistrikandidaat males HEDA KRUSIAUK (TM-101) on pidanud oma instituuti või teaduskonda esinda-

des tihti mängima meesmaletajate vastu. Lähemalt 4. lk. loos «Maletajate mängumailt».

29.—30. novembril — üliõpilaste vabariiklik kokkutulek

Täna on eile alanud vabariikliku üliõpilaste kokkutuleku teine päev. Meie instituuti esindab kokkutulekul 170 delegaati — päevaste ja õhtuse teaduskonna üliõpilased. Nende hulgas on meie parimad — ELKNÜ TPI Komitee sekretäri asetäitjad TOOMAS MÄSING ja GENAADI URB, energetikateaduskonna komsomolibüroo sekretär JAKO EENT-SALU, majandusteaduskonnast teaduskonna komsomolibüroo

sekretär IGOR MIHELSON ja TIIT ELENURM, elektrotehnikateaduskonna üliõpilased EVA SAHK ja SERGEI INJUTIN, mehaanikateaduskonnast V. I. Lenini nimelise stipendiumi saaja AHTO KALJA ja Interklubi president ANDOR ILLSON, ehitusteaduskonna komsomolibüroo sekretär KALEV JÄRVE, NEEME VELLEND keemiateaduskonnast ja paljud teised.

ÕPPEEDUKUS KÕIGEPEALT

Üliõpilaste vabariikliku kokkutuleku eel palusime intervjuu meie instituudi komsomolisekretäri MAIT AADNALT. Palusime tal lühidalt rääkida sellest, missugused on praegu meie komsomolorganisatsiooni tähtsamad ülesanded ja milliste mõtetega läheb komsomolisekretär üliõpilaste kokkutulekule.

Võimatu on meie komsomolipere kõige tähtsamatest ülesannetest rääkides mööda minna õppeedukusest. TPI esmane ülesanne on ju välja koolitada võimalikult paremate teadmistega inseneri ja ökonomiste, lõpptulemus on aga paljus tudengi kogu instituudist õppimisest. Kuidas saada võimalikult parem lõpptulemus — see kõik on meie komsomolipere ühine ja kõige suurem mure. Sellepärast on ja jääb hea õppeedukuse saavutamise meie komsomolitöös kõige tähtsamaks probleemiks.

Peale õppeedukuse veel kaks tööloiku, mis meie kui nn. insenerikoolis peavad tähtsal kohal olema. Need on üliõpilaste ühiskondlik-politiline praktika ja üliõpilaste omavalitsus ühiselamutes. Praegu tegeleme palju ühiskondlik-politilise praktika muutmise üliõpilase igapäevase elu juurde enesestmõistetavalt kuuluvaks. Sissemõõtmisel on õppe-märkimikud ühiskondlik-politilise praktika alal. Need võimaldavad anda paremat ülevaadet sellest, millega meie üliõpilane tegeleb, paremini üliõpilase tegevust suunata. Jõuda selleni, et igaühe võetud kohustused ühiskondlik-politilise praktika alal jõuaksid paaberilt ellu ja tehtud töö oleks taas märgitud õppemärkimikus.

Üks asi, mis tänu ühiskondlik-politilisele praktikale suurema rõhu panemiseks meie instituudis liikuma hakkas, on üliõpilaste osavõtt ettevõtte

ühiskondlikust elust tootmispraktika ajal. Praktika ajal on kasulik peale tööpingi taga töötamise ka kogu tehase või ettevõtte elu näha, milleks annab head võimalused just ettevõtte ühiskondlikus töös osalemine.

Suurt tähelepanu peame pöörama ühiselamu nõukogude valimisele, sellele, keda me majanõukogudesse valime. Ühiselamunõukogud on eelkõige omavalitsuse organid ühiselamutes ja nende liikmete ülesanne pole mitte ainult korra pidamine ja puhtuse kontrollimine, vaid ka majaelanike vaba aja veetmise organiseerimine. Siit edasi kohe meie ühiselamuklubide «Eva» ja «Piko» juhtimine. Me kõik tahame, et nendest väikestest klubidest saaksid mõnusad vaba aja sisuka veetmise kohad, kus saaks korraldada mitmesuguseid huvialaõhtuid, et tipikad ka pärast õppetööd oskaksid end üliõpilastena ülal pidada ja et ei peaks kuulma etteheitel, et üks või teine tipikas oma vaba aega õigesti kasutada ei oska.

Kuithaas suurel määral meie instituuti ka poleks eelkõige ameti kättesõlmise koht, peavad meie üliõpilased õppetöö kõrval saama ka selle muu, mis kuulub haritud inimese juurde. Sellenähtselt peamegi oma komsomolielus õppeedukuse arendamise kõrval kaht viimast, kasvatus ja ühiskondliku aktiivsusega seotud tööloike väga tähtsateks.

Üliõpilaste vabariiklikult kokkutulekult ootan uute ja heade kogemuste saamist just nendes tööloikes, mis on meie instituudi komsomolile väga tähtsad. Tahaksin kuulda eriti ühiskondlik-politilisest praktikast teistes meie vabariigi kõrgemates koolides. Arvan, et kokkutulek on hea võimalus meie suurkoolide üliõpilaste vaheliste kontaktide tugevdamiseks.

KÜMNEKESI LENINGRADIS

4.—8. novembrini viibisid preemiana hea töö eest ekskursioonil Leningradis 10. TPI ametiühinguvõistkond. Reis läks igati korda ja jääb vaid soovida, et selliseid premeerimismooduseid veelgi laialdasemalt kasutataks.

Kolleegid Leningradi PI a/j.-st olid varajases hommikutunnist hoolimata meid lilledega Varssavi vaksalis vastu võtnud. Teel jaamast üliõpilaslinnakuni käis elav keskustelu kõiksugustel teemadel. Kuigi saime kõiku alles esmakordselt, jäi kõrvaltvaatajatele küllap vist mulje, et kohtunud on ammused tuttavad.

Meie grupi käsutusse anti LPI poolt tudengid Leria ja Volodja, meie nõuandjateks kogu meie Leningradis viibimise ajal.

Võõrustajad olid muretsenud ka selle eest, et kohe algul Leningradiga üldjoontes tutvaks saaksime. Selleks ootasid bussiga, läksimegi kolmetunnisele tutvumisringile.

7. november. Käs soovis, võis marssida oktoobridemonstrat-

sioonil ühes kolonnis Leningradi üliõpilastega. Õhtul kell 20.00 oli saluut. Kogu taevastäras mitmevärvilistest rakettidest.

Meil olid õhtuks piletid est-raadikontserdile «Jubileumi» spordipalees. Kontserdi I pooles esinesid väljapaistvad nõukogude artistid, II pooles küllalised Jugoslaaviast — ansambel «Saša Subbota» juhatusel. Laulude vaheajal esinesid deklaratsioonid satiiriliste ja humoristiliste lugudega.

Pärast kontserti tantsisime veel kella üheni õnnel ühiselamus. Leningradis on igas ühiselamuses oma tantsusaal, mis asub kuendal korrusel. Saalis mängib makimuusika. Ruumid on kõik üliõpilaste kujundatud ja hubased.

Nii jõudiski kätte lahkumispäev. Kui me ise poleks vastu seisnud, oleksid LPI-kaad meid kitarridega rongilegi saatnud. Muljed ja aadressid on kauaegsed mälestused sellest ekskursioonist.

GENNADI SAKS TP-91

„Evas“ SEEKORD INTERKLUBI

Lõpuks ometi jõudisime niikauale, et laupäeval, 24. novembril toimus «EVA» klubis meie töid ja tegemisi tutvustav õhtu. Suur tänu külalistele — õdedele Lippuste, Peeter Toomale ja Priit Pedajasele toredate laulude eest. Huvi interklubi vastu instituudi rahva seas oli rõõmustavalt suur ning jääb üle vaid loota, et seda indu jätkub ka edaspidiseks.

Klubi juhatus soovib omalt poolt kõigile toredaid ühiseid üritusi ning saamise-õnnimise rõõmu.

Interklubi

Reis läbi sajandite

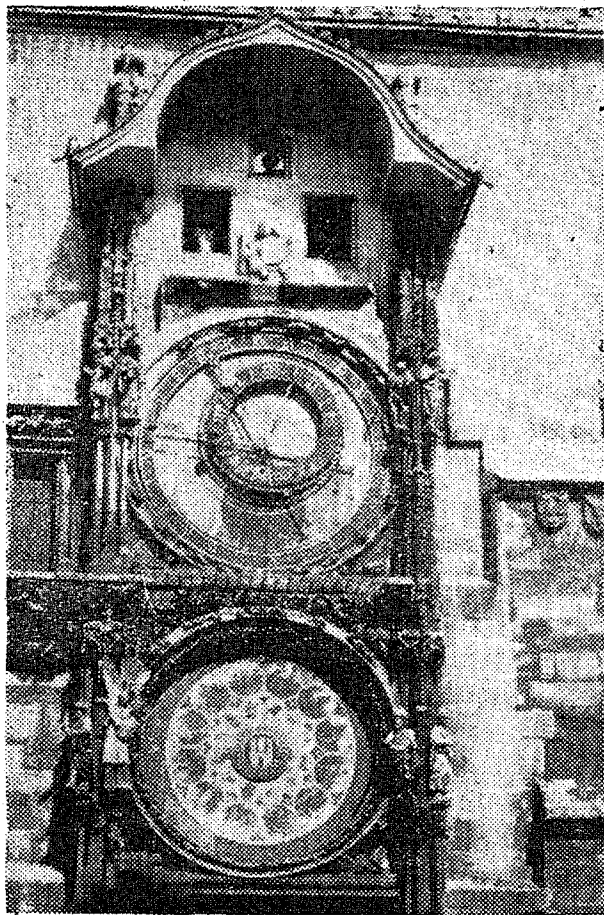
(Algus «TP»-s nr. 28.)

NEEME VELLEND PRESSIKLUBI

Esimesed praktikapäevad kulusidki tuhandeaastase Prahaga tutvumiseks. Et sotsialistlikus Tšehhoslovakkias käib kaunis palju turismigruppe Eestist ja et Prahast palju kirjutatud-räägitud on, ei üritagi siinkohal kirjeldada miljonlinna tervikuna. Lehe ruum jääb napiks ja pealegi on Praha kohta mitmeid monograafiaid, millega tutvumine lugejale palju põhjalikuma ülevaate annab.

Paljusajandiline ajalugu köidab ikka meeli. Eriti, kui sellest nii palju säilinud on nagu Prahast.

XIV sajand. See aastasada andis pealkirja käesolevale loole. Aastast 1346 valitses Tšehhi- ja Luksemburgi kuningas Karl IV, Luksemburgi Jani ja vana tšehhi dünastia Püemyslide Elisabethi poeg. Kolmekümneaastaselt troonile asunud kuningal on eriline koht Praha ajaloo. Iga kord, kui oli juttu keskajast Euroopast (ja selleks ei jäänud oma maa ajalugu väga austavad ja hästi tundvad tšehhid kordagi võimalust kasutamata), nimetati KARL IV-t, sest tema valitsemisajaga algas Euroopa südames Tšehhi aegade õitseajad. Oitsele löi ka Praha, kasvades tõeliseks pärliks. Siiani on KARL IV nimega seotud esimene kivisild Vltaval — Karli sild. Viimane kuulub Prahaga ühte (või vastupidi), nagu on lahutamatu Colosseum Roomast või Eiffeli torn Pariisist. XVII sajandi lõpul püstitati tollal juba 300-aastasele sillale esimesed skulptuurid. Praguseks kaunistab vanimat Prahast säilinud silda 30 kunstiteost (põhiliselt aastast 1707... 1714 ja XIX saj. keskpaigast). Vanalinna ühendab peaaegu sama vanade Malá Strana kvarta-

● Staromestskoje raekoja apostlitega kell.

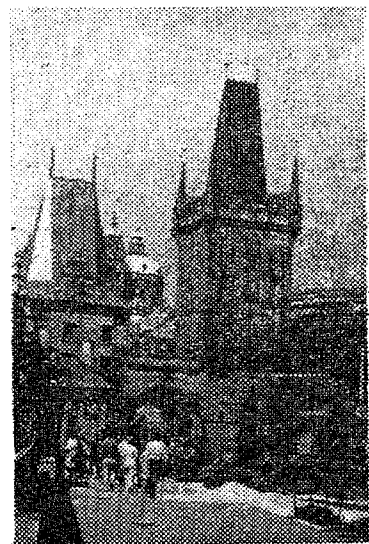
litega otsekui skulptuurigalerii.

Vaid kaks aastat troonil olnud valitseja asutas aastal 1348 Karli (taas Karli!) ülikooli ja alustas samal ajal Praha laiendamist. Linn sai uue, Nove Mesto linnaosa. Muide, sama Karli ülikooli rektoriks oli (1409—1410) KARL IV poja Vaclav IV valitsemisajal vaestele mõeldud Bethlemi kabeli juustaja Jan Hus.

Et KARL IV-st veel allpoolgi juttu tuleb, teeme ajaloos nelja-sajandilise hüppe ja kirjutame XVIII aastasaja. Tuhandeaastase Malá Strana keskuse — vana turuplatsi äärde ehitati aastail 1703—1760 Püha Mikulaši katedraal. Ehitust juhtis selle sajandi tunnustatuim saksa päritoluga ehitusmeister Christoph Dientzenhofer, ehituse lõpetas viimase poeg Kilian Ignaz. Tulemuseks — nauditav tšehhi barokk (mis erinevat, nii ütles güid, itaalia omast erilise pehmuse tõttu), kaunistatud tšehhi meistrite freskodega. Kahjuks ei õnnestunud ses katedraalis kuuida orelit (üks paremaid kogu Prahast).

Ja veel pisut ajaloost — ühest Praha linnajaost, kus on toimunud erutavaid sündmusi XIII sajandist alates. See on Praha keskajane juudigeto. Praegu asub seal säilinud seitsmes sünaagoga Riiklik Juudi Muuseum. Huvi selle muuseumi vastu tõusis ammu tuttavast juudi legendist Golemi kohta (vt. «Loomingu» Raamatukogu nr. 20—21 1970. a.), kelle sünnipaigaks oli just Praha vanim, Stasonova sünaagoga. Omalaadse arhitektuuriga, pühamutesse päigutatud ekspositsioon annab ülevaate ühe keskajase suurima õhtumaise juudikoloonia elust ja verisest ajaloost, juudi tavadest ja kunstisaavutustest. Väga huvitav on vana juudi kalmistu,

mis mahutab küllaltki väikesele pindalale tohtu hulga mitmesuguseid hauakive. Matmine on seal sajandite vältel toimunud kümnes kuni kaheteistkümmes kihis. Teiste seas on üks silmapaistvamaid rabi Lewi roosast marmorist mälestusmärk. Sama Lewi, kes legendi järgi Golemile elu andis. Viimased erutavad sündmused, mida pidid pealt nägema sünaagogaide sajanditevanused müürid, on vaid kolmekümneaastased. Ennastalgava mehisusega säilitasid tšehhi ja juudi patrioodid tohtu ajaloolise ja kunstiväärtsusega varad, laskmata hitlerlikel okupantidel neid hävitada või laiata tassida.

● Karli sillal.

Prahast aastal 1973 ja TPI keemiatudengite praktikapäevadest «TP»-s edaspidi.

tuudi ajalehest «Polütechnik»)

Brüsseli Vaba Ülikooli omistas Tšiili mõrvatud presidentide doktor Salvador Allendele posthuumselt audoktori nimetuse. Oppeasutuse nõukogu sellekohases otsuses öeldakse, et Salvador Allende oli riigijuht, kes tahtis rahulikul teel ja individuaalsete vabaduste austamise kaudu kindlustada oma kodumaale majandusliku, sotsiaalse ja kultuurilise edu ja arengu.

Põhja-Rootsi Umeå ülikooli geneetikud arendavad edukalt meetodit, mille abil saab määrata puude vanust.

MIDA ARVAB „PIKO“ KÜLJELU?

14. septembri «TP»-s tõi lugejate ette K. Pollisinski artikkel «Quo vadis, «Piko»? On väga tore, et «TP» alustas mõttevahetust selle üle, milline peaks välja nägema tudengite klubi ühiselamus. Nii ühelnimeiatud kui ka sellele järgnenud kirjutis «Piko» ekspresidendi J. Variku sulest (vt. 5. okt. «TP») «Kas ikka tõesti varjusurm?» oleks pidanud meie üliõpilaste hulgas leidma lajaldasemat vastukaja. On ju selge see, et kümnekond inimest, kes tegelevad klubide tööga, ei suuda üritusi organiseerida alati kõige õnnestunumalt. Oleks väga kena, kui «Piko» ja «Eva» üritustest osavõtjad paneksid kirja mõtted, mis ühe või teise klubi õhtutel tekkinud.

Niisiis: «Eva» klubi ütleb sõna sekka.

Kõigepealt K. Pollisinski artiklist. Autori retooriline küsimus on mõneti õigustatud, sest viimasel ajal pole meie ühiselamutes asuvad klubid «Piko» ja «Eva» neile pandud lootusi mõnedel põhjustel täitnud. Siiski peab nentima, et loo autoril pole õiget ettekujutust sellest, mis tingimustes töötavad klubid, kuidas on organiseeritud klubiõhtute korraldamine ning milliste raskustega klubitöös kokku puutuda tuleb. Segaseks jääb K. Pollisinski artiklis arutelu väljendite «president» ja «president-administraator» ümber. «Eva» kolmeaastase eksisteerimisaja jooksul on presidendi nimetuse taga varjul olnud järgmised ametid:

- president-administraator (laenutab soovijatele ruume),
- president-juht (koordineerib klubi juhatuse tööd, esindab klubi),
- president-majandusjuhataja (hooldab klubi sisustuse, lauanõude jm. täiendamise ja korrasoleku eest).

Sellest ei tule aru saada nii, et «Eva» juhatuse on kogu töö ladunud presidendi õlgadele.

«Eva» juhatuse koosseisus on käesoleval momendil 5 tudengit, neist kahel on alaline ülesanne ning ülejäänud kolme vahel on jaotatud tööplaanis olevate ürituste korraldamine ja nad vastutavad mingi konkreetse ürituse eest. Klubi juhatust suuremaks paisutada pole mõtet, sest on ju tegemist inimestega, keda tehtav töö tõsiselt huvitab.

Ürituste korraldamise kaks korda kuus on ka ülekoormuse kartus välistatud.

Mis puutub nimetatud klubide väljauurimise teaduskondade õhtuteks, siis võiks öelda seda, et optimaalne külastajate arv «Pikos» on 100, «Evas» aga kõigest 60. Peale selle on praegu kaalumisel küsimus, kas ja kellele klubide ruume üldse laenutada.

Märksa korrektsem oli J. Variku artikkel «Piko» muredest. Ent siingi on oma häda: «Piko» minevikust, olevikust ja tulevikust mõtiskledes unustab autor ära, et mõningad puudujäägid klubi töös võivad olla tingitud ka vigadest klubi juhtkonna tegevuses. Nüüd võibki lugejale paista, et ühiselamuklubidesse suhtumine on TPI-s enam kui vaenulik ning et 1972. aastal asutatud «Eva» juhatuse ei tegele millegi muuga, kui loobib oma kolleegidele kaifajä kodaratesse.

Tänu TPI a/ü-komiteele on ette nähtud põhjaliku remondi teostamine mõlemas klubis. Paraku on ühiselamute remondiks eraldatud summad sedavõrd napid, et «Piko» peab ootama 1974. a. suveni.

Hea tantsumuusika on klubiõhtu üheks olulisemaks komponendiks. Orkestrid, orkestrid... TPI-s loetakse neid 10 ringis, osa aga siiski vaeslapse osas. Kas on süüdi klubide juhtkonnad, kes ei viitsi paslikult ansambli välja valida, või hoopis tudengid, kes eelistavad kehva-kvaliteedilist (ent lärmakat) orkestrit korralikule lindimuusikale?

Ühiselamutes asuvate einelaudade ja klubide vahelised suhted ei tohiks olla nii teravad, nagu J. Varik neid kirjeldata. Kõik on ju korraldatav (seda võib öelda «Eva» kogemuste baasil), tuleks vaid vahet vahel astuda sisse TPI söökla juhataja sm. Udriku juu de, kes meid seni jõe ja nuga allati abistanud on.

Mis puutub «Piko» ja «Eva» kooskõlastamata tegevusse, siis on ekspresidendi kriitika mõneti õigustatud: üks seda omavahelist kempemist on, ikka olnud. 1972. a. kevadel esines koguni juhtumeid, kus klubiõhtuid korraldati samal päeval. Ruumide tüürimisel on aga seni «Pikot» tavaliselt eelistatud kui ruumikamat ja hubasemat. J. Variku andmeid uskuma jäädes peame ütleva, et «Piko» on tõesti ülekohtuelt suure koormuse all kannatanud. Tore on aga see, et tudengid, kes külastas regulaarselt «Pikot» 1971. ja 1972. aastal, küll aega igavust tunda ei olnud. Ettepanek asjalikuks koostööks on igati teretulnud, vorme selle elluviimiseks peaks leiduma.

Ja veel, sama mure, mis «Pikolgi», on meil rahvamalevlastest korrapäevade. Klubi juhatuse jõududest kipub napiks jääma, kui üks inimene peab kogu õhtu täitma piletikontrolöri kohuseid. Usume, et see küsimus annaks end lahendada ning ootame abi ühiselamutes elavate rahvamalevlastelt.

Kokkuvõtteks tahaksin öelda veel seda, et enamuse raskusi, mis meie töös ette tulevad, on ühiselamute võidetud. Suurimaks sooviks on, et mõlemad ühiselamuklubid oleks kumbki oma nägu. Oma joone leidmine on muidugi raske ja võib tulla ette ebaõnnestumisigi. Kuid ütleb ju vanasõnagi: kus viga näed laita, seal tule ja aita! Nii «Piko» kui «Eva» ootavad tudengeid, kel jätkub särtsu ja soont, tegemaks klubitööd.

Lõpuks tahaks tänada TPI a/ü-komiteed, keemiateaduskonna a/ü-bürood, kõiki teisi organisatsioone ning nende esindajaid selle mõistmise ja abi eest, mida nad osutavad «Eva» klubile. Aitäh tuleb öelda ka K. Pollisinski, kes oma artikliga vaidlusele hakatust tegi.

Jääb ainult soovida, et sellel asjalikul arutelul jätku oleks, ning et sellest nii «Piko» kui «Eva» töö tõsist toetust saaks.

«EVA» klubi juhatuse nimel kirja pannud
KAI HIRMO
KU-71

TEISTE JUURES

Linna ajaloo muuseum on Leningradis püha paik. Selles hoitakse unikaalseid dokumente, mis räägivad nõukogude rahva kangelaslikkusest võitluses fašistidega.

Suuresti on muuseumile abiks Leningradi üliõpilased ja koolilapsed.

Ühe väärtuslikuma leiu tegid muuseumi punased jäljekütid. Nad avastasid koha, kuhu oli kukkunud Aleksei Sevastjanovi lennunduse aaloos teise õise rammi-mise. Lendur hukkus kangelaslikult.

Üliõpilased lõövad aktiivselt kaasa muuseumi propaganda-tegevuses. Juba rohkem kui kümme aastat on nad olnud ekskursioonijuhudeks muuseumi saalides. Giididena töötavad meditsiiniinstituudi ja Leningradi Riikliku Ülikooli tudengid.

Linna kangelasliku kaitsmise lugu tutvustavad vanemate kursuste üliõpilased uustulnukatele — esimestele kursustele.

Kõigest sellest võib teha järelduse: pole vaja mitte üksnes armastada oma linnat, vaid ka teda tundma õppida, hästi teada tema ajalugu. (Leningradi Polütehnillise Insti-

KES ON «MEIE»?

● Sellest kontserdist on nüüd juba mõni nädal möödas. Kes kuulama sattus, see tingimata midagi arvas, kas siis «Meie» poolt või vastu. See kontsert oli «Meie» esimene ülesastumine oma rahva ees, seepärast ehk «Meiest» lähemalt.

«Meie» — muidugi veider nimi, see on õige, aga sellised nimed nagu «Who» ja «Yes» on ju ka veidrased, aga keegi ei naera. Oleks võinud muidugi ka panna «Burevestnik» või «Toomajoad», aga esimese nime taga peaks siis väga «heavy sound» olema ja teine on kahjuks juba pandud.

● Niipalju siis nimest. Kes selle taga peituvad?

«Meie» taga on peidus niisugused mehed: peenemate keelte peal **Kalle VIKAT** — ehitusteaduskonna II kursuse; tükk maad jämedamate keelte peal **Enn SARETOK** — keemiataaduskonna V kursuse, tema eelmine grupp oli «Vikerton»; klahvpillidel **Vladimir PETUHOV** — energeetika V kursuse, samuti «Vikerton»; nahkpillidel **Raivo MAASIK** — ehituse IV kursuse, enne «Lüürikutes»; tinutuskolbi ja nuppe mängib **Riho VALGUR** — mitmetipikas, enne ka mitmes kohas samu pille mänginud; lõ-

Tajo Kadajas

teevad kommerssi ja on isendaga väga rahul. Suurt rõhku püüame panna laulutekstidele. Need aad on möödas, mil rahvast võis kõita «kodukootud» inglise keelega.

● Teie eeskujud?

Ma tean, et Kallele meeldib «Golden Earing». Mulle meeldivad «Yes» ja «Genesis», nende kõrvale ei taha kedagi panna. Aga kui lähemalt võtta, siis «Ru'a» — iust mõttesügavuse pärast. Poisid teavad, mida teevad ja kuhu püüavad. Mõtlevad vähem silmadele ja suule, rohkem tõsisemale muusikale ning väldivad niisama akna istumist ja igavlemist.

● Mis jäi meelde möödunud malevasuvest?

Ilus suvi ja head mälestused. Oli Kääpa rühm ja sealda ehitamine. Lõime head suhted mitme teise ansambliga. Oli see siis «Fix», «Suuk», «Positron» või «Monstrum». Ja muidugi oli mitmeid vahvaid mängimisi.

● Kas «Meie» põeb enne etteastet rambipalavikku?

Tean, et Vova magab kontserdi eel halvasti. Enne viimast kontserti närveerin kaks päeva ja magamisest ei saanud eriti rääkida. Küllap on ka teistel midagi taolist.

● Millised omatehtud lood on lähedasemad ja palju teilt üldse lugusid on?

Valmis on ja esitanud oleme 12 lugu, ülejäänud on veel mõtetes. Endale meeldivad nad kõik, muidu ei oleks teinudki. Muidugi on igalühel oma «lemmiklaps»: Raivol — «Unistuste valged luigid», Ennul — «Unelmad ja tegelikkus», Rihol — «Siirusehetk», minul — «Puust tüdruk», «Liivakast» ja «Armastajad».

● «Meie» soovivad tulevikuks? Eesti Raadios on praegu nelja loo lüühistamine pooleli, need tahaks ära lõpetada. Väga oleks vaja ansamblike ametlikku esinemisluba. Veel tahaksime ikka muusikat edasi teha.

● Soovivad lugejale? Eksamiteks — kivi sinnasamusesse, aga muidu — uute kohtumisteni!

ANTS KOOL

Kaader filmist «Viisakusvisiit».

Detsembris Tallinna ekraanidel

ALATES 3. DETS.
«TULD BRILJANTIDE KUNINGANNALE». Laiokraan, Riia filmistuudio, 1973. a. Režissöör: A. Brentš. Film miilitsa- ja prokuratuuritöötajate julgest ja mehiseist tööst nõukogude inimeste rahuliku elu kaitsmisel.

«PILVEDE TAGA ON TAEVAS». Laiokraan, M. Gorki nim. stuudio, 1973. Rež.: J. Jegorov. Lugu nendest, kes ehitavad ja katsetasid kodumaiseid reaktiivlennukeid sõjajärgsetel aastatel. TPI kinoklubi liikmetele on see film juba tuttav.

«KASSI JÄLJED». Poola, 1972, rež.: P. Komorovsky. Film julgeolekutöötajate võitlusest salakaubavedajatega.

«ELU PATUSE MAA PEAL». Laiokraan, «Mosfilm» 1973, S. Tumanovi režii. Psühholoogiline draama inimloomuse keerukusest. Peaosas A. Kuznetsov.

ALATES 10. DETS.
«VIISAKUSVISIIT». Laifilm, üks seeriat, «Mosfilm» 1973. Rež.: J. Raizman. See tuntud nõukogude kinorežissööri uus film erineb tunduvalt tema varasematest töödest («Mašenka», «Aga kui see on armastus?», «Kommunist», «Sinu kaasaegne»). J. Raizman ise on oma uue filmi kohta öelnud järgmist: «See on mõtisklus inimesest ja sõjast, sellest, missugune peab olema inimese koht võitluses uue sõja ohu vastu. See on mõtisklus inimestevahelistest suhetest, ükskõiksetest ja ükskõiksusest, keda ja mida olla ei tohi.»

TPI TRÜKI- JA KIRJASTUSOSAKONNA VÄLJAANDEL ILMUS

S. Otsmaa. Matemaatiliste meetodite rakendamine ehitusökonoomikas. Tallinn, 1973, 60 lk., 500 eks., 31 kop.

Tööstusmürgid. Tallinn, 1973, 40 lk., 800 eks., 7 kop.

A. Ruuvet. Raamatupidamisarvestuse žurnaalorderisüsteem. Tallinn, 1973, 176 lk., 1000 eks., 33 kop.

A. Lepamaa. Tõenäosusteooria ja matemaatiline statistika. Tallinn, 1973, 120 lk., 1000 eks., 59 kop.

Teaduslik kommunism. Tallinn, 1973, 184 lk., 2000 eks., 98 kop.

У. Рандмер. Сварка II. Tallinn, 1973, 168 lk., 500 eks., 30 kop.

Философские исследования. Вопросы общественного со-

знания I. TPI Toimetis nr. 341. Tallinn, 1973, 350 eks., 124 lk., 58 kop.

Философские исследования. Вопросы общественного сознания II. TPI Toimetis nr. 342. Tallinn, 1973, 350 eks., 128 lk., 60 kop.

ALATES 17. DETS.
«MEES ERARIJETES». Laiokraan, «Mosfilm» 1973, rež.: V. Žuravljov. Film nõukogude luurajatest.

«ARMULOOM». Kaks seeriat, Arabia, rež.: M. Salem. Onneliku lõpuga melodraama näitlejanna Gvaida ja kunstnik Sarifi armastusest.

Ja filmid, mis meie ekraanidel on juba varem jooksnud ja mida nüüd on võimalik taas näha:

«TOM JONES», (inglise) ja prantsuse film «TAEVAS PEA KOHAL».

ALATES 24. DETS.
«KAOTSILAINUD AMETNIK». Taani, rež.: G. Fredholm. Filmi kangeline on pedantne ametnik, kes äkki hakkab tunnetama oma eksisteerimise tühisust ja püüab sellest välja rabelda.

«MUSTA KUNINGANNA MÕISTATUS». Laiokraan, Tšehhoslovakkia, rež.: J. Sequéns. ... Leitakse kas hiiri laip. Tema käes olnud raha on kadunud. Uurimise lõppedes selgub, et...

ALATES 31. DETS.
«KALEVIS». Laiokraan, «Mosfilm» 1973, rež.: S. Aranovitš. Filmi stsenaariumi aluseks on Jules Verne'i romaan «Draama Liivimaal», mille tegevus toimub linnas nimega Reval.

«JOE HILL». Rootsi, rež.: B. Videberg.

«CEPLISE AFAAR». Laiokraan, Riia filmistuudio 1973. Rež.: R. Kalnõns. Satiir Läti 20-ndate aastate kodanluse pih-ta.

ALATES 1. JAN.

«KALEVIS». Laiokraan, «Mosfilm» 1973, rež.: S. Aranovitš. Filmi stsenaariumi aluseks on Jules Verne'i romaan «Draama Liivimaal», mille tegevus toimub linnas nimega Reval.

«JOE HILL». Rootsi, rež.: B. Videberg.

«CEPLISE AFAAR». Laiokraan, Riia filmistuudio 1973. Rež.: R. Kalnõns. Satiir Läti 20-ndate aastate kodanluse pih-ta.

„Kalevis“ meeldib

Kondiitritoodete vabrik «Kalevis» on praktikale minejate hulgas alati populaarne.

Kuidas nii magusas kohas elatakse, sellele püüdisimegi linnulennult pilku heita.

Kondiitritoodete vabrik «Kalevis» on vabariigi suurim toiduainetetööstuse ettevõtte. Ta rahuldab täielikult meie vabariigi vajadused magusa järele. Üle 50% toodangust realiseeritakse väljaspool vabariiki. «Kalevis» komme proovitakse nii Jeemenis, Mongoolia Rahvavabariigis kui ka teistes sotsialismimaades. Meie kondiitritoodet moodustavad ühe viiendiku Nõukogude Liidu kondiitritoodete ekspordist. Alati on kaubal hea minek olnud. «Kalevis» 18-le tootele on antud kvaliteedimärki.

Kui on niisugused näitajad, siis tuleb eeldada, et «Kalevis» on tugev kaader. Ja — olgu see TPI uhkuseks! — enamuse nendest «Kalevis» ilma tegevatest spetsialistidest on olnud kunagi tipikad.

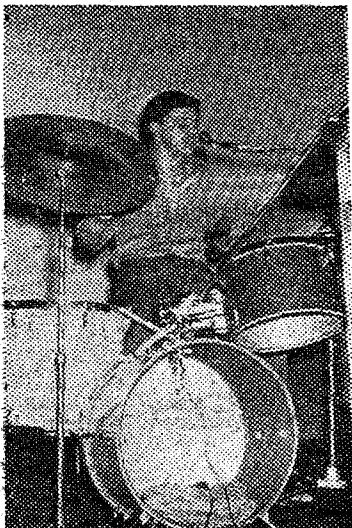
Kevadepraktikate aegu kohtab «Kalevis» tipikaid juba nii palju, et võib jääda mulje, nagu oleks siin üksed avanud TPI filiaal. Osa keemiataaduskonna diplomandegi kaitses siin oma toiduainetetööstusega seotud projekte.

Nende kordaminekutele oli kaasa elamas peaaegu ruumitais tipikaid, sest eelmisel kevadel oli «Kalevis» meilt praktikante 15 inimese ringis. Eks mõnele juba «Kalevis» omainimesele tuli meelde see päev, kui tema kord tipikana seis kõrge komisjoni ees oma teadmistest aru andmas. Eriti kerge on end tudengitena tunda nendel, kes on lõpetanud TPI alles hiljuti ja nüüd on määratud praktikantide juhendajaks. Vaneminsener-normeeri Koidu Kivioja ja tööjuhi ja TTO osakonna vanemökonoomist Reet Rüütli juhendasid eelmisel suvel III kursuse tööstuse planeerijaid, kes olid «Kalevisse» praktikale suunatud. Ise on nad sama eriala lõpetanud 1971. aastal. Ettevõttesse sisseelamise päevad on neil aga ammu möödas, Koidu Kivioja andis juba keskkoolipäevil oma sõrme «Kalevis»-le. Hiljem pole neil kummalgi, ei Koidu Kiviojal ega Reet Rüütli seda kahetseda tulnud. Lisaks kogemustele on nüüd olemas ka teoreetilised teadmised ja neid oskustikult ühendades leitakse väljapääs kõikidest keerdkäikudest. Juhtub ju ikka vahel nii, et kõik ei tule kohe nii välti, nagu tahad. Praktikantide käinute kohta arvavad nad nii: «Teoreetilised teadmised ja igasugused vormides orienteerumise tase on praktikantidel enam-vähem ühtlane. Kohusetunde kohta seda öelda ei saa, on ülipüüdlikke ja ka neid, kes püüdlikkusega üldse ei hüüga.»

Et meie praktikajuhendajad oma tööd hästi tegid, sellest saime aru ka meie, kes me eelmisel suvel «Kalevis» praktikal olime. Selles, et meile «Kalevis» meeldis, on kindlasti omajagu süüd ka meie juhendajatel Reet Rüütli ja Koidu Kiviojal.

Praktikaaruande kaitsmisel küsiti meilt: «Kas te tahaksite «Kalevis» töötada?» Sellele oli meil jaatav vastus olemas.

ASTRA JURVETSON
TP-71

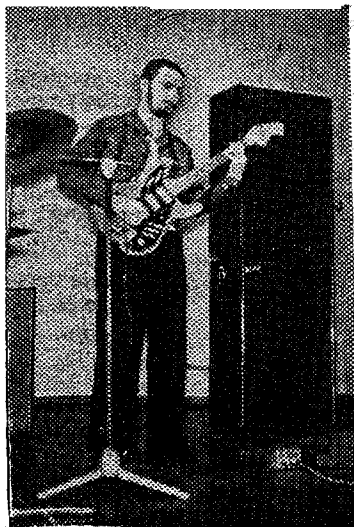

Raivo Maasik

puks vast mina ka, aga pille mulle ei jätkunud. Nimi on **Tajo KADAJAS** — majandusteaduskonna III kursuse, eelmine grupp energeetikateaduskonna ansambel ehk «Anno Domini». Seega on tutvustamise ametlik külg vast läbi... ah jaa... keskmise vanus — see on üle 21 aasta

● Mängite ainult oma lugusid. Kas põhjus on «Vantoreli» eeskujus või milleski muus?

Ei, selles küll mitte, põhjus on üpris proosaline. Niisamuti nagu enamusel noortel biitgruppidel, pole ka «Meie»-l väga häid muusikainstrumente. On ju selge, et «Junosti» või «Retakordiga» ei tee neid helisid, mis Keith Emerson või Rick Wakeman oma süntesaatoritega «Hammonditel». Rohkem vast võrdlusi vaja ei olegi. Muidugi on meil suur soov — teha ise muusikat, mis meeldiks ja rahuldust pakuks. Kahju ainult, et kolmest liikmest, kes lugusid teevad (Kalle, Vova ja mina), puudub esimene ja viimasel absoluutselt igasugune muusikaline haridus ning ülejäänud kolmest liikmest tunneb üks nooti. Häbi rääkida, aga pole parata. Lohutab ainult teadmine, et on haridusega mehi, kes tõsise näoga

Kalle Vikat

TPI SPORDIKLUBI

